

Yayın Adı Vatan
Referans No 16105307
Renk Renkli

Yayın Tarihi 20.09.2011
Etki Tarafsız
STxCM 100,00

Küpür Sayfa 1
Tiraj 128767

Simotas Apartmanı ve Refika'nın Mutfağı

Tandığım dakikadan itibaren sevdim onu. Zaten aksini söyleyene de rastlamadım şimdiye kadar. İlk yayınevimde tanıştık birbirimizle. O bir masada ben bir masada kitaplarımızı yayma hazırlamakla meşguldük. Ben asık suratlı ve sessiz, o ise neşeli ve gürültü idi. Birbirimizin tam tersiydik yani. O bana "hadi gül biraz" diyordu ben ise ona "müziğin sesini kısar mısın?" diyordum.

Sonra o nefis kitabı çıktı: "Refika'nın Mutfağı: Yeni İstanbul stili". Yemek kitabı adı altında çıktı. Ama ben daha güzel bir isim taktim: Yemek masaları. Refika'nın malzemeyle kurduğu aşk ilişkisinin harikulade romanı. Evet bir aşk romanı ama aşık olunan şey bir kişi değil domatesler, rokalara, naneler, mercimekler, baharatlar, fasulyeler... Malzemeye aşık olunca ortaya çıkan yemekler de ister istemez malzemeyi ezip geçmeyen, doğal tadını mümkün olduğunca bırakan hafif, sağlıklı ve lezzetli yemekler oluyor. Kitapçılarda bulabilirsiniz (Egeyat Yayınevi)

Aylardır çağırıp duruyordum beni. "Atölye yaptım, çok güzel oldu" diyordu. Geçen Cuma Kuzguncuk'taki atölyesine gittik. Ahh! Ufaklık bir dükkanda veya orta halli dairede bir yer beklerken karşına koca bir dünya çıktı! Meğer yıllardır metruk duran "Simotas Apartmanı"nı hayata döndürmüş Refika! Kuzguncuk'un Doğan Apartmanı'nı yani!

Bu binanın 30 yıldır ıskırdanmıyordu. 1923'te Arditi ailesi tarafından yaptırılmış. Adını Rum mimarından alıyor. Musevi Arditi ailesi yıllarca yaşamış bu apartmanda. Diğer daireleri de kiraya veriyorlarmış. Önce Varlık vergisi sonra 6-7 Eylül olayları derken 60'lara doğru aile Türkiye'den göç etmiş. Sonra apartman elden ele dolmuş. Tüpçüsünden, tokacısına, tertlikçisinden abajurcusuna kadar türlü türlü imalatçı yerleşmiş. 70'lerde bir işadamı almış ama akabinde hemen batınca hiç ellemeyen satmış. Sonra bir sinemacı almış, otele döndürmek istemiş, sıkı bir tadilatla geçirmiş ama otel olarak açamadan o da batmış. Bina bankaya kalmış. 2004'de Refika'nın ailesi almış. Öyle boş boş dururken sonunda Refika el atmış. İki kamyon çöp, sıkı bir temizlik, boya badana, tamir, tadilat derken (kendisi bile pırlanmış) apartman yeniden can bulmuş.

Refika'nın yemek atölyesi bir taraftan boğaz gören bir taraftan Kuzguncuk'un yeşilli, betonlu tepelerini gören teras katta. Kendine olamaz güzelliğe bir yer yaratmış. Pahalı, sık şıkırdım, marka malzemelerle değil! Yemek stili ne ise mutfağının tarzı da öyle olmuş. Kullandığı renkler, taşlar, tezgahlar, tencereler bu toprakların yıllardır bildiği, kullandığı malzemeler. O mutfak sanki yüz yıldır o apartmanın tepesinde. O kadar doğal, rahat, içten. Terasa saksılar içinde maydanozundan, biberiyesine, acı biberinden rokasına envai çeşit bitki. Kendi malzemesini kendi yetiştiriyor. Zaman zaman yemek kursları veriyor. Şimdi orada çok güzel televizyon programları da yapacak. Merakla bekliyoruz.

Fakat beni etkileyen tek şey bu değil. Güzel olan şu: Refika sadece kendine yer yapmamış. Apartmanı elden geçirip orasını burasını düzeltirken başkalarına da bir "nefes" yaratmış. Oda oda kiralanmış ama öyle rastgele bir kiralama değil: Bir felsefesi var.

Felsefesi şu: İyi gücü müşterisi yerinde girişimci değil de, yeni başlamış, parası ve yaşı (40 yaş üstündekilere yer yok!) henüz olmayan, yaratıcı, genç insanlar gelsin. Burada bir imece olsun. Herkes birbirinden bir şeyler alsın.

Hakkâten de öyle olmuş. Bir odaya iki grafik tasarımcısı genç yerleşmiş, bir odaya bir dans atölyesini kurmuş, bir başka odaya bir mimar yerleşmiş, bir odada bir avukat, üst katta bir heykeltıraş. Odaların hepsinin kapıları açık. Herkes herkeşle selamlaşıyor, konuşuyor, fikir alışverişinde bulunuyor. Parası olan kirasını veriyor, olmayan emeğini.

Refika'nın çok mu parası var? Yok aslında. Ne var ne yok tadilata gitmiş. Ama gönlü zengin ve istiyor ki herkes hem kendi işini yapabilsin hem de türlü türlü fikir çıksın. Bereket olsun.

Ben işte böyle insanları çok seviyorum. Onun için yazdım. Herkesin sadece kendi gemisini yürütmeye çalıştığı bu günlerde bu tarz bir girişim bana merhem gibi geldi ne yalan söyleyeyim. Başkalarına da fikir olsun istedim. Yoksa yaşım 40'ı geçti, apartmana yerleşmem mümkün değil. Yani bir menfaatim yoktur. (www.refikaninmutfagi.com Yemek tarifleri de var!)